

משירי מ. קונופניצקה

א. מזמור

עוף כלפי וזרם
לכליל שחף הרום
קול שירתי ההמה ברעקה!
מץ כל פנינת טל, מץ
מפל פרח וקוץ
יסקב השבלים בשדה!

עוף, התרומם ושיר
דל פני צער וניר,
הלצה, הלצה לארץ הנקרה!
לך מילדתי, לך
במה שירי הזך,
וברסתי לך שלוקה הנקרה!

הוי, מה מתוק הצליל,
הכל ושיר בגיל
ובי נפשי מה חרדה עגמה...
לו רק נסימי שאל -

בא ללבי הכלי;
אך הלב לא יבקש מאומה...

סהר יהל בעל,
חרש ישטף הגל,
ט' בללים במים זהב ואורים...
לו תמצתי אני -
גם הקו היה לי;
אך לא אשק לנשים עכורים.

גיל וכאב לי כיום,
חי עוברים בחלום,
סביב ילחש דברמה, ישבע;
בלב יהמה דברמה.
יבכה, יצהל וזע,
ישאף לצבוט הלב - וגוע.

יהי הלילה מה טוב!
גפשי סבאת לרב
יפעת ארצי הברוכה ונאוהו
לו לי כנפי הפרוב -
התרוממתי לעוף
אל ממלכת הזהר הרחבה!

ט

ב. ביער

I

צ'רב חור, ערפלי ערב;
 עצב רד ויךעף יום.
 ובמשעולי יער צרים
 יתע צל מאחרי דם.
 אינו רומז לי וקרא,
 אף במרחבי איךסוף
 ייף לעיני שחר ימי,
 וביפעתו יקהר נוף.
 אינו רומז לי וקרא,
 שכור חלום ומלשף רן,
 רק היער ער ומעורר
 שיר עברי מני שנת
 ומשירת תם נהרת
 נגה רך על גפשי רד,
 חרש אחע לי עם שעיפי,
 יתע צל מאחרי אט,
 ויין סבכי יער נמתח,
 פס מרפרף, שקוף, קל -
 רשרוש עלה בחיק ערב
 וברק פנינים, פניני טל.

וממרום ומתחת
 פנינת קל אל עיני תט
 ובזהרורי יער חורים
 צערי שנת וצילי הד...

II

דמם אתע לי עם עצפי
 במעמקי יער רם,
 אשמע צילי אנחת צלי
 המתפתל פה ושם.
 לא אבקשו, לא אונחו,
 אך מה-צר ללבי, צר,
 ומה אפחדה ואירא
 הפנות ראש מול פני הזר.
 לא ארדפה, לא אנוסה,
 ולא אדע קעד ובכות
 אך מה רב, מה רב העצב,
 עם הצל הזה לתעות.
 ועם בא הערב יִהְיֶה
 במסתרים לבי בי:
 נפשי, נפשי זו מאתרי
 תעה לה בשבילי דמי.

III

בין משעולי קצית התרשה
 ובגבולות יער ש-

נוֹגַה אַעמֵד וּמֵאחֲרַי
 מִבֶּט עֵינַי חֲרַשׁ צָף.
 וּמִסְבִּיב אֵין מֵאוּקָה:
 צַעִיף עֶרְפֵּל נַח בַּחַיִל
 עַל הַפֵּל וּפְנִינֵי סִלְלִים
 הֶרְעִיף עַל פְּנֵי דְשֵׁאֵי שְׂבִיל.
 אֲנַחַת דְּמָמָה רַק תִּרְפֶּרֶף
 בֵּין עֶפְסָאִים כְּבִדֵי סוּר,
 וּמְנוּף מִרְחָקִים פִּלְאֵי
 מִשֶּׁק כִּנְף בַּא בְּנֹדֵה.
 אֵשׁ הַמְדוּרָה כִּבְתָה כְּלִיל
 הֶרְחַק שֵׁם בְּשֵׁרוֹת אֵין קֶץ
 וּבֵאוּר זֶר לְעֵין
 תַּעֲהָ שְׂבִיב וּמִפְרָכֶס גֶּץ.
 רַק עֶשֶׂן הַשְּׁחוּר מִתְמַר
 סְבִית דָּךְ וְאֵהֶל דֵּל.
 רַק אֲרֵנִי אֵל נְאֻמִּים,
 פִּרְחִים יוֹצֵקִים רֵית קֵל.

IV

חוֹרָה אַעמֵד וּדְמָמָה,
 עֵינֵי תְצַלֵּל לָהּ בְּאֶסֶל
 שְׂבִילֵי יַעַר, שְׂבֵאֲנַחְתוּ
 יִחַרְד לְקִרְאָת וּרְעוֹת לֵיר.
 אֲשֵׁבָה לִי עַל אֲבֹן אֶלְמָה, —
 פַּחַד פִּתְאֹם נַח עֲלֵי.

כי בקשתי את נשמתִי
בְּאֶפְרוֹלִית קַרְנֵי גֵאָה—
גַּם בְּעֶשֶׂן הַמִּתְמַר
עָלִי חֲרַשְׁת עֵץ וּסְכָךְ,
גַּם בְּחֲצִיר מְרֻטָב טַלְלִים
וּבְאֵד לַיְלָה קֶל וְלַח.
נִטְפֵי דָמַע חַמִּים יִפְלוּ
עַל חֲצִיר יַעֲרִים מֵת
וְהִשָּׁר לְקִרְאֵת נַפְשִׁי
יִשְׁלַח אֲנַחַת בְּכִי וּרְחַת.

ג. אַל דודי, אל נא תט אַלי...

אל דודי, אל נא תט אַלי
 עס־בקר גיל ונתרה,
 אל דודי, אל נא תט אַלי,
 כי תהי לך, כלאביב חי,
 עֶצְבֶּךָ נפשי נָרָה.

בא, בא אלי עם סגריר יום,
 עם בקר בציר בא נא,
 בא, בא אלי עם סגריר יום,
 בעֶסֶף אוֹתְנוּ תִכְלֵת רוֹם
 צִעִיף עֶרְפְּלֵי יְגוֹנָה.

אל דודי, אל נא תט אַלי
 בַּקְמוֹת הַלֵּב וְכָאֵב,
 אל דודי, אל נא תט אַלי,
 בַּפְרֶחַ פְּרָחֵי תֵם בְּגִיא
 וְצִלֵּל מְגַלִּים רֵיף.

בא, בא אלי עת רוח שנת
 על עיני תט בנשיקה,
 בא, בא אלי עת רוח שנת

יֵלֵיל גְּסִיטִי לְבֵלֵי הַת
בְּחֹשֶׁכֶת לַיִל מַחְנִיקָה.

בֹּא, בֹּא אֵל מְקַלֵּט מַחְשְׁבוֹת עַד
וּמְלוֹן נִשְׁיָה שָׁמַם,
בֹּא, בֹּא אֵל מְקַלֵּט מַחְשְׁבוֹת עַד,
בְּסֹאֵן אֶרְנֵי שְׁחֹר בְּלִבְד
עַל קֶבֶר רֶךְ וּדְמָם.

מַרְגָּם: י. לַיִכְטֵנְבוֹיִם